

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, dnia 24.05. 2007 r.

DSP-II-0700-15/07

dot.: BPS/DSK-043-277/07

BM-I-0700-198/07

P. M. Tarkenton
4884 25.05.07
Podpis: Paweł Michalak

Pan

Paweł Michalak

Senator RP

Szanowny Panie Senatorze

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Pawła Michalaka, złożone podczas 31 posiedzenia Senatu RP, przekazane pismem z dnia 25 kwietnia 2007 r. przez Pana Wicemarszałka Senatu Ryszarda Legutko w przedmiocie decyzji Sądu Okręgowego w Koszalinie dotyczących Pani Elżbiety Baranowskiej, uprzejmie wyjaśniam co następuje:

Powodowa Gmina Miasto Koszalin wniosła o zasądzenie od pozwanej Elżbiety Baranowskiej kwoty 818,31 zł z odsetkami i kosztami postępowania tytułem opłat rocznych za użytkowanie wieczyste działek.

Z kolei Elżbieta Baranowska wytoczyła przeciwko Gminie Miastu Koszalin powództwo wzajemne o zapłatę kwoty 1326,96 zł twierdząc, że pozwana wzajemna błędnie wyliczyła wysokość jednorazowej opłaty z tytułu przekształcenia użytkowania wieczystego w prawo własności (w związku z czym skompensowała tę nadwyżkę ze swoimi należnościami z tytułu użytkowania wieczystego).

Sąd Rejonowy w Koszalinie wyrokiem z dnia 11 października 2005 r. zasądził od Elżbiety Baranowskiej na rzecz strony powodowej kwotę 539,82 zł z ustawowymi odsetkami od wskazanych w wyroku dat, oddalił powództwo główne w pozostałej części i powództwo wzajemne w całości oraz zasądził od Elżbiety Baranowskiej na rzecz Gminy Miasta Koszalin kwotę 171,90 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy uznał powództwo główne za zasadne jedynie w części dotyczącej należności za użytkowanie wieczyste od 2000 r. z odsetkami ustawowymi od 1 kwietnia 2000 r.

Jak wynika z uzasadnienia Sądu pierwszej instancji przyczyną oddalenia powództwa wzajemnego był fakt, iż Elżbieta Baranowska nie odwołała się od decyzji administracyjnej w przedmiocie przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności i ustalenia jednorazowej opłaty z tego tytułu, co skutkowało jej uprawomocnieniem się.

W wyniku apelacji Elżbiety Baranowskiej Sąd Okręgowy w Koszalinie wyrokiem z dnia 31 stycznia 2006 r. zmienił częściowo wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że zasądził od pozwanej Elżbiety Baranowskiej na rzecz strony powodowej Gminy Miasta Koszalin kwoty:

- 143,90 zł z odsetkami ustawowymi od 1 kwietnia 2000 r.,
- 84,74 zł z odsetkami ustawowymi od 1 kwietnia 2001 r.,
- 84,74 zł z odsetkami ustawowymi od 1 kwietnia 2002 r.,

zaś w pozostałej części dotyczącej powództwa głównego i w całości w części dotyczącej powództwa wzajemnego apelację oddalił.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy w Koszalinie wskazał, że powodowa Gmina istotnie nie była uprawniona do samodzielnego ustalania wartości nieruchomości będącej przedmiotem użytkowania wieczystego, a co za tym idzie zmiany ustalonej we właściwym trybie wysokości opłaty rocznej, bez stosownego wypowiedzenia tej opłaty (tym bardziej z datą wsteczną). Skoro opłata nie została skutecznie wypowiedziana, również w 2000 r. (jak poprzednio) wynosiła – 321,40 zł. Sąd Okręgowy zmniejszył jednak zasądzoną przez Sąd pierwszej instancji kwotę z tego tytułu, powołując się na najnowsze orzecznictwo Sądu Najwyższego, z którego wynika, że w razie nabycia własności nieruchomości na podstawie przepisów ustawy z dnia 4 września 1997 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego przysługującego osobom fizycznym w prawo własności (Dz. U. z 2001 r., Nr 120, poz. 1299 ze zm.) opłata roczna za użytkowanie wieczyste podlega zmniejszeniu proporcjonalnie do czasu trwania prawa użytkowania wieczystego.

W pozostałym zakresie apelację Elżbiety Baranowskiej Sąd Okręgowy w Koszalinie uznał za nieuzasadnioną, dzieląc stanowisko Sądu pierwszej instancji.

Skargę o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 31 stycznia 2006 r. wniosła Elżbieta Baranowska wskazując, że zaistniały nowe okoliczności faktyczne, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a których nie mogła powołać w toku postępowania (art. 403 § 2 kpc). Podniosła, że na skutek pisma Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 23 sierpnia 2006 r. Prezydent Miasta Koszalina decyzją z dnia 8 listopada 2006 r. zmienił decyzję z dnia 18 lutego 2000 r. w części dotyczącej ustalenia wysokości opłaty za przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności, obniżając ją z kwoty 3658,90 zł do kwoty 2366,60 zł.

Postanowieniem z dnia 19 marca 2007 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie odrzucił skargę o wznowienie postępowania podając w uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia, że nie zostały wykazane przesłanki z art. 403 § 2 kpc. Przepis ten wymaga bowiem wykazania późniejszego wykrycia okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Tymczasem skarżąca wskazywała na środki dowodowe, które powstały po uprawomocnieniu się wyroku. W tej sytuacji Sąd Okręgowy uznał, że brak ustawowej podstawy prawnej do wznowienia postępowania i odrzucił skargę. Elżbieta Baranowska nie składała zażalenia na tę decyzję.

Jak z powyższego wynika sprawę z powództwa Gminy Miasta Koszalin i z powództwa wzajemnego Elżbiety Baranowskiej rozstrzygały sądy obu instancji. Orzeczenie Sądu Rejonowego w Koszalinie poddane zostało kontroli instancyjnej w wyniku apelacji Elżbiety Baranowskiej. Orzeczenia Sądów obu instancji zawierają szczegółowe uzasadnienia, ze wskazaniem podstawy faktycznej i prawnej. Merytoryczne badanie ich zasadności przekracza kompetencje Ministra Sprawiedliwości, który z mocy art. 9 i art. 39 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) wyposażony jest w środki prawne związane z wykonywaniem zwierzchniego nadzoru nad działalnością administracyjną, a nie orzeczeni-

czą sądów. Czynności z zakresu tego nadzoru nie mogą wkraczać w dziedzinę, w której sędziowie są niezawisli.

Skarga o wznowienie postępowania, które zostało zakończone prawomocnym wyrokiem należy do nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Oznacza to, że dla jej rozpatrzenia muszą spełnić się ściśle określone przepisami prawa warunki (art. 399 i nast. kpc).

Skargę wniesioną po upływie przypisanego terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie Sąd odrzuca. Może to uczynić na posiedzeniu niejawnym (art.410 § 1 kpc) lub na rozprawie.

W omawianej sprawie istotnie został wyznaczony termin rozprawy. Termin ten nie został jednak odwołany bez przyczyny, lecz na wniosek Elżbiety Baranowskiej, w związku z jej wyjazdem do sanatorium. Po odwołaniu rozprawy w uwzględnieniu wniosku skarżącej, sprawa została skierowana na posiedzenie niejawne w dniu 19 marca 2007 r., na którym zapadło postanowienie o odrzuceniu skargi, co nie naruszyło przepisów prawa.

Wyrażam nadzieję, że powyższe informacje wyjaśniają wątpliwości Pana Senatora odnośnie sposobu rozpoznawania omawianej sprawy przez Sądy obu instancji.

Z powoniem
z pomocą
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Małgorzata Manowska
PODSEKRETARZ STANU